

MEGALIT

ex turcia non est redemptio
amerikából sem
kivéve azoknak akik
megtalálták amerikájukat
született odüsszeuszok
reggel a rábaköz este fényes andrássy út
pista párisban pilinszky-ittasan
gézuka ahogy megfordult a nők után
jóska reverdyvel laci a whitneyben
befejezte budapest ostromát
most már mindörökre tartani fog
mint a hiábavalóság kórusai
ezen a tündér tündér földtekén
áldott fiúk hol ténferegtek huncutok?

Mesterházi Mónika

ALICE MUNRÓRÓL ÉS A „VÉTKEK”-RŐL

Noha Alice Munró nálunk kevesen ismerik, ő Kanada egyik legismertebb novellistája, számos hazai és nemzetközi díj birtokosa. (Legújabb műve, a *RUNAWAY* 2004-ben felkerült a *New York Times* tíz legjobb könyvének listájára.) Munro egy regényt (novellafüzért) és tíz novelláskötetet írt. Változatos, hosszú életútja során sokféle élt, és sokféle foglalkozást űzött, személyes élménye a hol gyönyörű, hol félelmetes kanadai táj is. A lélektani realizmus híve, női intuícióval, empátiával teremt meg a kapcsolatok légkörét, ki nem mondott feszültségeit.

Novellái gyakran egy-egy regényt sűrítnek magukba, prizmásan mondják el a történetet, amely időben egymástól távol eső (sorsfordító) epizódokból, a novella különböző szereplőinek nézőpontjából, a napló-

vagy levélforma és a narráció változtatásából rajzolódik ki. Gyakran a hiány hat a leg erősebben. Munro egy brit regényíró, Alan Hollinghurst által „*üdítően szikár*”-nak nevezett stílusa, amely a párbeszédekben nagyon is élő, jól ellenpontozza a történetek súlyát. Többnyire határterületen játszódnak ezek az írások: a lázadás és a biztonság, a szabadság és a boldogság, a józan unalom és az életveszélyes szenvedély, a bizalom és a naiv hiszékenység, az igazság és a hazugság, a sors és a véletlen, a lehúzó környezet és a személyes döntés, a jelen és a múlt, a racionalizmus és a fanatizmus, a természetfeletti képességek és az olcsó csalások határán. A valóságban pedig valamilyen kisvárosban, ahol hőseiket a kitörés vágya, a lázadás vagy visszatekintve a megérteni vágyás motiválja.

Néha nem is tudjuk, melyik szereplőre figyeljünk, ki a hőse az írásnak, de az igazi főszereplő általában az, akinek a tudatában, lelkében összeáll a mások vagy akár a maga sorsa. A főhős – a VÉTKEK kivételével – egy-egy idős asszony (egykori késsőn érő, a környezetéből kiemelkedni vágyó lány), aki valamilyen véletlen hatására vagy tudatosan tér vissza a múltjához – gyakran a konkrét földrajzi térbe is –, hogy felidézze, megértse, feldolgozza, ami vele vagy a körülötte élőkkel történt. (Ez a visszatekintés soha nem szentimentális.)

A VÉTKEK főhőse viszont egy tízéves kislány, Lauren, a történet távlata sem sokkal több az ő életkoránál. Ha nálunk játszódna, Weöres Sándorral így foglalthat-

nánk össze: „*Hun házasodunk hun meg elválunk / különb féle jerekkel kísérletezünk*”. Munro nem ítélkezik. Az olvasóra bízta, kivel érez együtt, kit miben tart áldozatnak vagy felelősnek – könnyen lehet, hogy más-más olvasó más-más véleményre jut –, nem mintha olyan enigmatikus volna a szöveg, hanem mert a befogadójától is azt várja, hogy ne ítéljen rögtön, ne az előítéleteit olvassa a történetbe.

Munro két utolsó könyvéből a Park Kidó gondozásában tavaly jelent meg a SZERET, NEM SZERET... (Borbás Mária fordítása, eredeti címe: HATESHIP, FRIENDSHIP, COURTSHIP, LOVESHIP, MARRIAGE, 2001), az idei könyvfesztiválra készül el a CSEND, VÉTKEK SZENVEDÉLY (eredeti címe: RUNAWAY, 2004).

Alice Munro

VÉTKEK

Mesterházi Mónika fordítása

Éjfél körül hajtottak ki a városból – Harry és Delphine elöl, Eileen és Lauren a hátsó ülésen. Az ég tiszta volt, a hó már lecsúszott a fákról, de alattuk még nem olvadt el, sem az út fölé kiugró sziklákon. Harry egy hídnál leállította a kocsit.

– Na, akkor itt.

– Valaki még meglát minket, hogy megálltunk – mondta Eileen. – Mondjuk lefékez, és megnézi, hogy mit keresünk itt.

Harry továbbhajtott. Ráfordultak az első földútra, ott mindannyian kiszálltak, és óvatosan elindultak a part mentén, nem túl messzire, a fekete cédrusok közt. A hó enyhén csikorgott, bár alatta a föld puha volt és mocskos. Lauren most is pizsamát viselt a kabátja alatt, de Eileen adott rá csizmát.

– Itt jó lesz?

Harry azt felelte: – Nincs valami messze az úttól.

– Elég messze van.

Ez egy évvel azután történt, hogy Harry otthagya a munkát a lapnál, mert kiégett. Annak idején megvette a hetilapot ebben a kisvárosban, amelyre gyerekkorából emlékezett. A családjának volt egy nyaralója itt a környéken, az egyik kis tó mellett, és Harry emlékezett, hogy az első sört ebben a szállodában itta, a főutcán. Eileennel és Laurennel az első vasárnap este, amit a városban töltöttek, be is ültek vacsorázni.

A bár zárva volt. Harry és Eileen kénytelen volt vizet inni.

– Hogyhogy? – kérdezte Eileen.

Harry a szemöldökével a szálloda tulajdonosa felé bökött, aki egyben a pincér is volt.

– A vasárnap miatt? – kérdezte.

– Nincs engedélyem. – A tulajdonos vaskos és, úgy tűnt, megvető akcentussal beszélt. Inget, nyakkendőt, kardigánt és nadrágot viselt, és mintha az egész összenőtt volna – mindene puha, gyűrött és bolyhos volt, mint valami külső bőr, pikkelyes és szürke, amilyen az igazi bőre lehetett alatta.

– Változnak az idők – mondta Harry, de a férfi nem válaszolt, ezért gyorsan rendelt mindenkinek marhasültet.

– Barátságos – mondta Eileen.

– Európai – mondta Harry. – Kultúra kérdése. Nem érzik kötelességüknek, hogy folyton mosolyogjanak. – Az ebédlőben megmutatott néhány dolgot, ami változatlan maradt – a magas mennyezet, a lassan forgó ventilátor, sőt még a sötét olajfestmény is, amely egy vadászkiutját ábrázolt, szájában rozsdás tollú madárral.

Újabb vendégek érkeztek. Családi ünnepség. Kislánykák lakkcipőben és zizegő fodrocskákban, egy totyogó baba, egy kínjában halálra vált kamasz, öltönyben, különféle szülők és a szülők szülei – vézna, hibbant öregember, a tolokocsijában oldalra rogygiant öregasszony, mellesokkal. A virágos ruhás nők bármelyikéből kitelt volna négy Eileen.

– Házassági évforduló – suttopta Harry.

Kifelé menet megállt, és bemutatkozott, bemutatta a családját, elmondta, hogy ő most az új ember a lapnál, és gratulált. Reméli, nem bánják, ha fölírja a nevüket. Harrynek kerek képe volt, fiús külseje, a bőre barna, világosbarna haja csillogott. Sugárzott róla a jólét és az életigenlés, hamar átterjedt az asztaltársaságra – bár a kamaszra meg az öreg házaspárra talán nem annyira. Megkérdezte, mióta házások az érintettek, és megtudta, hogy hatvanöt éve.

– Hatvanöt éve – kiáltotta Harry, beleszédülve a gondolatba. Megkérdezte, hogy megcsókolhatja-e az ifiasszonyt, és úgy is tett, az ajkával épp a hosszú fülcimpát érte, ahogy a hölgy elfordította a fejét.

– És most neked kell megcsókolnod a férjet – mondta Eileennek, aki feszengve mosolygott, és egy puszit nyomott az öregúr feje búbjára.

Harry megtudakolta a boldog házasság receptjét.

– A Mama nem tud beszélni – mondta az egyik kövér nő. – De hadd kérdezzem meg a Papát. – Az öregember fülébe ordított: – Szerinted mi a boldog házasság titka?

Az öreg fickósan hunyorított a ráncai közül.

– Mindég tartsd a lábadat a nyakán.

A felnőttek mind nevettek, Harry meg azt mondta: – Jó, majd azt írom a lapba, hogy mindig kívánva a felesége egyetértését.

Odakint Eileen azt kérdezte:

– Hogy tudnak így elhízni? Nem is értem. Az embernek éjjel-nappal ennie kell, hogy ilyen kövér legyen.

– Fura – mondta Harry.

– És az a konzerv zöldbab – mondta Eileen. – Augusztusban. Hát nem ilyenkor terem a zöldbab? Rádásul itt, vidéken, ahol elvileg mindenfélét termesztenek?

– Még annál is furcsább – mondta Harry vidáman.

A szálloda szinte azonnal változásnak indult. Az egykori étterembe álmennyezetet raktak – fémhuzalok tartották a négyzet alakú papírlemezeket. A nagy, kerek asztalokat négyzögletes asztalokká váltották fel, a súlyos faszékeket meg könnyű fémszékek, barna műanyag üléssel. Az alacsonyabb mennyezet miatt az ablakokat tömzsi négyzetekre kellett szűkíteni. Az egyikben neonfény hirdette: GYERE BE KÁVÉZÓ.

A tulajdonos, akit Mr. Palagiannak neveztek, soha nem mosolyodott el, és ha tehet-e, a legszükségesebbnél több szót nem vesztegetett senkire.

Ettől függetlenül a kávézó délre vagy késő délutánra megtelt vendégekkel. A vendégek középiskolások voltak, leginkább kilencediktől tizenegyedikesekig. Meg az általános iskola pár idősebb diákja. A hely nagy vonzereje az volt, hogy itt mindenki dohányozhatott. Nem mintha az, aki tizenhat évesnél fiatalabbnak látszott, vehetett volna cigarettát. Ebben Mr. Palagian nem engedett. *Te nem*, mondta vastag, barátságatlan hangján. *Te nem*.

Addigra már felvett egy alkalmazottat, és ha bárki cigarettát akart vásárolni, aki fiatalabb volt, a nő csak nevetett.

– Na ne hülyéskedj, kispofám.

De aki már megvolt tizenhat éves, vagy el is múlt, az összeszedhette a pénzt a többiekől, és vehetett akár egy tucat dobozzal is.

A törvény betűje, mondta Harry.

Harry már nem itt ebédelt – nagyon hangos volt a hely –, de reggelizni még bejárt. Remélte, hogy egy nap Mr. Palagian felenged, és elmeséli az élete történetét. Harrynek volt egy dossziéja tele mindenféle regényötlettel, és folyton lesben állt az élettörténetekre. Egy Mr. Palagian-féle ember – vagy akár az a kövér, durva beszédű pincérnő – nyugodtan rejtegethet valami modern tragédiát vagy kalandregényt is, amiből siker-könyv lehet.

Az élet titka, magyarázta Harry Laurennek, hogy az ember érdeklődve éljen a világban. Tartsa nyitva a szemét, és lássa meg a lehetőségeket – lássa meg az emberit – mindenkiben, akivel találkozik. Legyen tudatos. Ha tanítani akarná bármire is, akkor erre. *Legyen tudatos*.

Lauren maga készítette a reggelijét, általában müzlit, tej helyett juharsziruppal. Eileen a kávéját visszavitte az ágyba, és lassan itta meg. Nem akart beszélgetni. Formába kellett lendülnie, hogy készen álljon az egész napos munkára a lapnál. Mikor eléggé lendületbe jött – nem sokkal azután, hogy Lauren elment az iskolába –, kimászott az ágyból, lezuhanyozott, és felöltötte valamelyik lazán provokatív szerelését. Ahogy az ősz haladt, általában bő pulóvert és rövid bőrszoknyát meg színes harisnyát. Mr. Palagianhoz hasonlóan Eileennek is könnyedén sikerült mindenki mástól különböznie a városban, de vele ellentétben szép volt a rövidre nyírt fekete hajával, a felkiáltójelhez hasonló, vékony arany fülbevalójával meg a halvány mályvaszín szemhéjával. A szerkesztőségben csípős stílust vett föl, arckifejezése távolságtartó volt, ezt azonban előkészített, ragyogó mosolyok törték meg.

A város szélén béreltek házat. Közvetlenül a kertjük mögött lakatlan üdülőterület kezdődött, rajta sziklacsúcsok, gránitlejtők, cédrusláp, apró tavak meg egy nyárfából, cukorjuharból, vörös- és lucfenyőből álló vegyes erdő. Harry imádta. Azt mondta, egy nap még arra ébrednek, hogy egy rénszarvas néz be a hátsó kertből. Lauren olyankor jött haza az iskolából, amikor már alacsonyan járt a nap, és az őszi nappal tűrhető melege lassan hazugságnak bizonyult. A ház hideg volt, az előző esti vacsora szagával telt meg, az állott kávézacc és a szemét szagával, amit neki kellett kivinnie. Harry kom-

poszthalmot csinált, egy év múlva veteményest szeretett volna. Lauren a héjakat, az almacsutkákat, a kávézaccot meg a maradékokat az erdő széléhez vitte, ahonnan bármikor előbukkanhatott egy rénszarvas vagy egy medve. A nyárfa már sárgult, a vörösfenyő szőrös, narancssárga tüskéket meresztett a sötét örökzöldek elé. Lauren kifordította a vödrot, és földet meg fűvet szórt a halomra, ahogy Harry mutatta.

Az élete nagyon megváltozott ahhoz képest, amilyen akár csak néhány hete volt, amikor Harryvel meg Eileenel elmentek az egyik tóhoz, és a forró délután örömeire megfürödtek. Aztán esténként ő meg Harry felfedezőútra indult a városba, Eileen pedig felcsiszolta, kifestette és tapétázta a házat, mivel azt mondta, egyedül gyorsabban és jobban meg tudja csinálni. Harrytől csak annyit várt, hogy a papírral teli dobozait, az iratszekrényét meg az íróasztalát vigye le egy nyamvadt kis helyiségbe a pincébe, hogy ne is lássa. Lauren segített Harrynek.

Az egyik kartondoboz, amit felemelt, meglepően könnyűnek hatott, és mintha valami puha lett volna benne, nem papír, inkább kelme vagy fonál. Épp mikor megkérdezte: – Ez mi? – akkor látta meg Harry is a kezében, és rákiáltott: – Hé – aztán azt mondta: – Jaj, istenem.

Kivette a dobozt Lauren kezéből, betette az iratszekrénybe, aztán rávágta a fiókot. – Jaj, istenem – mondta újra.

Még nemigen beszélt Laurennel ilyen nyers és kétségbeesett hangon. Körülnézett, nem látja-e őket valaki, aztán a nadrágjára csapott.

– Sajnálom – mondta. – Nem gondoltam, hogy épp azt veszed a kezébe. – Rákönyökölt az iratszekrényre, a homlokát a tenyerébe hajtotta.

– Na – mondta. – Figyelj, Lauren. Most hazudhatnék neked valamit, de inkább elmondom az igazságot. Mert hiszek benne, hogy a gyerekeknek el kell mondani az igazságot. Legalábbis amikor már a te korodban vannak, akkor biztos. De ennek most köztünk kell maradnia. Jó?

Lauren azt felelte: – Jó. – Valami miatt máris szerette volna, ha Harry abbahagyná.

– Hamvak vannak benne – mondta Harry. A hangja valami furcsa módon elhalkult, ahogy kimondta, hogy *hamvak*. – Nem közönséges hamvak. Egy kisbaba hamvasztásának a maradéka. Ez a baba még a te születésed előtt halt meg. Érted? Úlj le!

Lauren leült egy halom kemény fedelű jegyzetfüzetre, amelyekben Harry írásai voltak. Harry felemelte a fejét, és ránézett.

– Tudod: amit most elmondok neked, nagyon felkavarná Eileent, és ezért kell köztünk maradnia. Ezért nem beszéltünk neked erről soha, mert Eileen nem bírja elviselni, ha emlékeztetik rá. Érted most már?

Lauren azt mondta, amit mondania kellett. – Igen.

– Na jó: szóval az történt, hogy megvolt ez a baba, mielőtt te a világra jöttél volna. Kislány volt, és még nagyon kicsi, amikor Eileen teherbe esett. És ez rettenetes megvárkodtatás volt neki, mert épp akkor kezdte fölfogni, milyen rengeteg munkával jár egy új baba, és akkor tessék, nem tud semmit aludni, és még hánynia is kell, mert minden reggel rosszul van. De nemcsak reggel, hanem reggel, délben és *éjjel* is, és fogalma sincs, hogyan birkózzon meg vele. Mármint a terhességgel. Úgyhogy egyik éjjel, amikor teljesen kiborult, valahogy a fejébe vette, hogy ki kell szállnia. Beült a kocsiba, a gyerek vele volt a kosarában, és már sötét volt, esett, ő meg nagyon gyorsan vezetett, és elvett egy kanyart. Igen. A baba nem volt rendesen bekötve, és kiesett a kosárból. És Eileennek eltört pár bordája, és agyrázkódást kapott, és egy darabig úgy nézett ki, hogy mindkét babát elveszítjük.

Mély lélegzetet vett.

– Mert az egyiket már elvesztettük akkor. Amikor kiesett a kosárból, meghalt. De azt a babát, akivel Eileen akkor volt várandós, nem vesztettük el. Mivel az te voltál. Érted? Te. Lauren alig észrevehetően bólintott.

– És ezt azért nem mondtuk el neked – Eileen érzelmi állapotát leszámítva –, mert talán úgy éreznéd, hogy nem nagyon akartunk téged. Az akkori helyzetben. De el kell neked hinned, hogy akkor is nagyon akartunk. Jaj, Lauren. Akkor is. Most is.

A karját leemelte az iratszekrényről, odajött, és átölelte Laurent. Izzadságszaga volt, meg a bor érződött rajta, amit vacsorára ittak Eileennel, úgyhogy Lauren nagyon kellemetlenül és kínosan érezte magát. A történet nem kavarta föl, bár a hamvakat egy kissé kísértetiesnek találta. De azt elhitte Harrynek, hogy Eileent felkavarja.

– És emiatt szoktatok ordítózni? – kérdezte csak úgy mellékesen, erre Harry elengedte.

– Ordítózni – mondta szomorúan. – Gondolom, a mélyén valami ilyesmi lehet. A hisztériája mélyén. Tudod, én nagyon szégyellem ezt az egészet. Tényleg.

A sétáik során Harry időnként megkérdezte, nem aggódik-e vagy nem szomorú-e amiatt, amit akkor elmondott neki. Lauren határozottan, szinte türelmetlenül azt felelte: – Nem. – Harry meg azt mondta: – Helyes.

Minden utcának volt valami különlegessége – egy viktoriánus épület (ma szanatórium), egy seprűüzem egyetlen maradványa: egy kőtorony, egy 1842-ből származó temető. És pár napra még őszi vásárt is rendeztek. Harry és Lauren végignézte, ahogy a kamionok egymás után szántják a sarat, cementtömbökkel megrakott utánfutót vontatnak, és mikor ezek előrecsúsznak, a kamion kifarol, aztán megáll, és végül lemérik a távolságot. Harry és Lauren kiválasztott egy-egy kamiont, és szurkolt neki.

Lauren most úgy látta, annak az egész időnek volt valami hamis ragyogása, valami felelőtlen, buta rajongás, amely nem számolt a hétköznapi dolgok súlyával, a valósággal, amit neki magával kell cipelnie, amióta elkezdődött a tanítás, megjelent a lap, és megváltozott az idő. Egy rénszarvas vagy egy medve igazi vadállat, amely a maga szűkségeitein töpreng: nem pedig szenzáció. És most már ő sem ugrált volna sikongatva föl-le, mint kint a vásárban, amikor a kamionnak szurkolt. Valaki esetleg meglátja az iskolából, és azt gondolja, kis hülye.

Amikor amúgy is nagyjából ezt gondolják.

Az iskolában a tudása és a tapasztalata szigetelte el, ami – ezt félig-meddig tudta is – ártatlanságnak és naivitásnak is látszhat. Ami másoknak gonosz misztérium, neki nem volt az, és nem tudta, hogyan játszhatná meg magát. Ettől vált magányossá, meg amiért ki tudta ejteni, hogy L'Anse aux Meadows, és olvasta a *Gyűrűk Urát*. Lauren öt-éves korában megivott fél üveg sört, hatévesen elszívott egy füves cigit, bár egyik sem ízlett neki. Vacsorára néha kapott egy kis bort, azt viszont szerette. Tudta, mi az az órális szex, ismerte a fogamzásgátlás módszereit, meg hogy a homoszexuálisok mit csinálnak. Rendszeresen látta Harryt és Eileent meztelenül, sőt még a barátaikat is látta meztelenül egy erdei tábortűz körül. Ugyanazon a nyaraláson a többi gyerekkel együtt orvul kilesték, ahogy az apák ravasz egyezség szerint besliszólnak olyan anyák sátorába, aki nem a feleségük. Az egyik fiú ki akarta próbálni vele a szexet, és Lauren bele is egyezett, de a srác nem ment semmire, ezért megharagudtak egymásra, és ő később rá sem bírt nézni.

Itt mindez nagy teher volt neki: kínos és különös szomorúságot jelentett, sőt hiányérzetet. És Lauren nem sokat tehetett ellene, legfeljebb hogy az iskolában vigyázott,

hogy Harryt meg Eileent Papa és Mama néven emlegesse. Ettől valahogy nagyobbak lettek, de nem olyan élesek. Feszés körvonalaik kissé elhomályosultak, mikor így kerültek szóba, a személyiségükön át lehetett siklani. Szemtől szembe soha nem volt erre megfelelő módszere. Még azt sem tudta igazán elismerni, hogy könnyebbség volna.

Lauren osztályából néhány lány ellenállhatatlanul vonzónak találta a kávézót, bár nem mertek benyitni, ezért a szálloda előcsarnokába mentek be, és onnan a női mosdóba. Itt aztán eltöltöttek negyed- vagy félórát, különféle frizurákba rendezgették egymás haját, kifestették a szájukat mondjuk a Stedmansból lopott rúzzsal, beleszimatoltak egymás nyakába és csuklójába, ahol az illatszerboltban kapható összes ingyenes mintával befújták magukat.

Mikor Laurent is hívták, hogy jöjjön velük, valami rosszat sejtett, de azért beleegyezett, részben mert annyira nem szeretett egyedül hazamenni az erdő szélén álló házba az egyre rövidülő délutánokon.

Amint az előcsarnokba léptek, néhány lány megragadta és odalökdöste a fogadó-pulthoz, ahol egy bárszéken ott ült az a nő az étteremből, és valamit összedott a számológépén.

A nőt – Lauren már tudta Harrytől – Delphine-nek hívták. Hosszú, szép haja vagy őszesszőke volt, vagy valóban ősz, mert már nem volt fiatal. Valószínűleg sokszor rázta hátra az arcából, ahogy most is. A sötét keretű szemüveg alatt a szemét bíborszínű szemhéj takarta. Az arca széles volt, akárcsak a teste, sápadt és puha. De nem volt benne semmi tunyaság. Ahogy most felemelte a tekintetét, halvány, fénytelenül kék szeme úgy vándorolt egyik lányról a másikra, mint akit semmilyen hitvány viselkedéssel nem tudnának meglepni.

– Ő az – mondták a lányok.

A nő – Delphine – most Laurenre nézett. – Lauren? Biztos?

Lauren döbbenetesen azt mondta, igen.

– Megkérdeztem tőlük, hogy van-e itt az iskolában egy Lauren nevű lány – mondta Delphine, mintha a többi lány már valahol a távolban lenne, és ki lenne zárva a Laurennel közös társalgásból. – Azért kérdeztem meg, mert találtam itt valamit. Biztos leejtette valaki a kávézóban.

Delphine kinyitotta a fiókot, és egy aranyláncot emelt ki belőle. A láncon betűk függtek, és együtt kiadták a nevét: LAUREN.

Lauren a fejét rázta.

– Nem a tiéd? – kérdezte Delphine. – Az baj. A középiskolában már végigkérdeztem a gyerekeket. Úgyhogy azt hiszem, itt kell tartanom. Valaki talán keresni fogja.

Lauren azt mondta: – Feladhatna egy hirdetést a papám lapjában. – Nem fogta föl, hogy egyszerűen „a lapban”-t kellett volna mondania, csak másnap, amikor az iskola aulájában elment egy csoport lány mellett, és hallotta, hogy affektálva utánozzák: *a papám lapjában*.

– Fel – mondta Delphine. – De akkor az lenne, hogy mindenféle ember bejönne nekem, és azt mondaná, hogy az övé. Akár még a nevüket is lehozudnák. Mert aranyból van.

– De hordani úgysem tudnák – mutatott rá Lauren –, hiszen nem az igazi nevük volna.

– Lehet. Én meg úgysem hagynám, hogy elvigyék.

A többi lány elindult a mosdó felé.

– Hé, ti ottan – kiáltott utánuk Delphine. – Ez tilos terület.

Meglepetten fordultak meg.

– Hogyhogy?

– Mert tilos terület, azért. Mehettek máshova szórakozni.

– Eddig sosem tiltotta meg, hogy bemenjünk.

– Eddig az eddig volt, most meg most van.

– De ez akkor is nyilvános hely.

– Nem az – mondta Delphine. – A városházán lévő, az a nyilvános. Úgyhogy húzzatok el!

– Rád nem vonatkozik – mondta Delphine Laurennek, aki már indult a többiek után. – Sajnálom, hogy nem a tiéd a lánc. Nézz be egy-két nap múlva. Ha senki nem jelentkezik érte, hát akkor gondolom, a fenébe, mégiscsak a te neved van rajta.

Lauren másnap visszajött. A lánc egyáltalán nem izgatta, el se tudta képzelni, hogy az ember úgy járkál, hogy a nyakában lóg a neve. Csak akart magának valami feladatot, hogy mehessen valahova. Bemehetett volna a szerkesztőségbe is, de miután halotta, ahogy a *papám lapját* emlegették, inkább mégsem ment.

Úgy döntött, ha nem Delphine, hanem Mr. Palagian lesz a fogadópultnál, akkor nem megy be. De Delphine nagyon is ott volt, egy rémes növényt locsolt az ablakban.

– Á, remek – mondta Delphine. – Eddig senki nem jött érte. Várjunk a hét végéig, de az az érzésem, hogy a tiéd lesz. Ilyenkor egyébként mindig bejöhetsz. Délután nem dolgozom a kávézóban. Ha nem vagyok az előcsarnokban, akkor csak nyomd meg a csengőt, valahol itt leszek.

Lauren azt mondta: – Jó – és már indult volna.

– Nincs kedved leülni egy kicsit? Épp akartam csinálni egy csésze teát. Szoktál teázni? Megengedik otthon? Vagy inkább valami gyümölcslet kérsz?

– Limonádét – mondta Lauren. – Kérek szépen.

– Pohárban? Kérsz hozzá poharat? Jeget?

– Jó nekem úgy, ahogy van – mondta Lauren. – Köszönöm.

Delphine azért hozott egy poharat jéggel. – Úgy éreztem, nincs eléggé lehülve – mondta. Megkérdezte Laurent, hova üljenek, inkább a kopott, régi bőrszékekbe, az ablakhoz, vagy a pult melletti bárszékekre. Lauren a bárszéket választotta, Delphine meg odaült a másikra.

– Na, elmondod, mit tanultál ma az iskolában?

Lauren elkezdte: – Hát...

Erre Delphine széles arca elvigyorodott.

– Csak vicceltem. Én mindig utáltam, amikor ilyeneket kérdeztek. Egyrészt sosem emlékeztem semmire, amit aznap tanultam. Másrészt meg semmi kedvem nem volt az iskoláról beszélni, ha nem voltam épp benne. Úgyhogy ezt átugorhatjuk.

Laurent nem lepte meg, hogy ez a nő ennyire akar barátkozni. Úgy nevelték, hogy elhiggye, a gyerekek és a felnőttek lehetnek egyenrangúak, bár észrevette, hogy ezt sok felnőtt nem érti meg, és akkor nem is kell tovább erőltetni. Látta, hogy Delphine kicsit ideges. Ezért is beszél megszakítás nélkül, és ezért nevet váratlan pillanatokban, és ezért folyamodik ahhoz a cselhez, hogy a fiókból egy tábla csokoládét vesz elő.

– Csak egy kis nass az italodhoz. Már csak ezért is érdemes volt benézned hozzám, mi?

Lauren kínosan érezte magát a nő helyett, bár boldogan elfogadta a csokoládét. Ott-hon sosem kapott édességet.

– Nem kell megvesztegetned, hogy benézzek – mondta. – Amúgy is van kedvem.

- Aha! Szóval nem kell, igaz? Jó kis firma vagy. Helyes, akkor add vissza.
 Odanyúlt a csokoládéért, és Lauren elhúzódott, hogy megvédje. Most már ő is nevetett.
- Úgy értettem, legközelebb. Legközelebb nem kell megvesztegetned.
 – Egy vesztegetés azért elmegy. Igaz?
 – Szeretem, ha van valami dolgom – mondta Lauren. – És nem kell csak úgy rögtön hazamenni.
 – Nem szoktál följárni a barátaidhoz?
 – Igazából nincsenek igazi barátaim. Én csak szeptemberben kezdtem ezt az iskolát.
 – Aha. Hát ha a kínálatot ez a banda képviseli, aki ide bejárt, akkor szerintem jobban jársz magadban. Hogy tetszik a város?
 – Kicsi. Azért vannak benne szép dolgok.
 – Trágyadomb. Mind trágyadomb. Én már annyi trágyadombot megismertem életemben, hogy azt hinnéd, mostanra a patkányok lerágták az orromat. – Az ujjával végigtapogatta az orrát. A körme ugyanolyan színű volt, mint a szemhéja. – Még megvan – mondta kétkedve.

Trágyadomb. Delphine ilyeneket mondott. Lendületesen beszélt: nem vitatkozott, hanem kijelentette a dolgokat, az ítélete szigorú volt és szeszélyes. Úgy beszélt magáról is – az ízléséről, a fizikai munkáiról –, mint valami monumentális rejtélyről, valami egyediről és véglegesről.

Allergiás a céklára. Ha csak egy csepp céklalé lejutna a torkán, a szövetei megdagadnának, és kórházba kéne mennie, életmentő műtétre volna szükség, hogy levegőt kapjon.

– És te hogy vagy ezzel? Van allergiád? Nincs? Helyes.

Úgy vélte, egy nő tartsa rendben a kezét, bármilyen munkát végez is. Ő az indigó- és a szilvaszínű körömlakkot szereti. És a fülbevalókat is, a nagy, zörgő fülbevalót, még munka közben is. A kis gombszerű fajtával nem tud mit kezdeni.

Nem fél a kigyóktól, de a macskáktól valami rossz érzés fogja el. Arra gondol, hogy biztos ráfeküdt egy macska, amikor kisbaba volt, mondjuk odacsalta a tej szaga.

– Hát te? – kérdezte Laurent. – Te mitől félsz? És mi a kedvenc színed? Előfordult már, hogy alva jártál? Le szoktál barnulni vagy leégsz? A hajad gyorsan nő vagy lassan?

Nem mintha Lauren számára szokatlan lett volna, hogy valaki érdeklődik iránta. Harryt és Eileen is érdekelték – különösen Harryt – a gondolatai, a véleménye, meg hogy mit érez a dolgokról. Ez az érdeklődés néha az agyára ment. De sosem fogta föl, hogy ennyi minden más is van, tetszőleges dolgok, amelyek ilyen boldogítóan fontosak tudnak lenni. És nem volt az az érzése – mint otthon –, hogy Delphine kérdései mögött valami más kérdés is rejtőzne, nem érezte, hogy ha nem ügyel, akkor esetleg mindenéből kikutatják.

Delphine viccekre is tanította. Rengeteg viccet ismer, mondta, de csak azt meséli el neki, ami illendő. Harry nem fogadta volna el, hogy az újfundlandiakról (az újfíkról) illendő ilyen vicceket mesélni, de Lauren udvariasan nevetett.

Harrynek és Eileennek azt mondta, egy barátjához megy át iskola után. Ez nem is volt teljesen hazugság. Örültek neki. De miattuk nem vitte el az aranyláncot a nevével, amikor Delphine már megengedte. Megjátszotta, attól fél, hogy aki elvesztette, esetleg keresheti.

Delphine ismerte Harryt, a kávézóban ő hozta ki a reggelijét, és ő is beszélhetett volna Lauren látogatásairól, de úgy látszik, nem beszélt róla.

Időnként kitett egy táblát – *Kérjük, csöngessen* –, és magával vitte Laurent a szálloda belsőbb részeibe. Időről időre szállóvendégek is érkeztek, meg kellett vetni az ágyukat, a vécét meg a mosdót kisúrolni, a padlót felporszívózni. Laurennek nem volt szabad segítenie. – Csak ülj ott, és mesélj valamit – mondta Delphine. – Ez magányos munka.

Ehelyett ő mesélt. Mesélt az életéről, de minden rendszer nélkül. Szereplők tűntek fel és léptek le, és Laurennek kérdés nélkül is tudnia kellett, kikről van szó. Akit Delphine Mr.-nek és Mrs.-nek hívott, azok jó főnökök voltak. A többi főnök Vén Kocaháj meg Vén Lósegg volt (*Ne beszélj úgy, mint én*), és mind rémes. Delphine kórházban is dolgozott (*Nővérként? Ez komoly?*), meg dohányültetvényen, OKÉ éttermekben, lebu-jokban meg egy fatelepen, ahol főzött, egy buszállomáson, ahol takarított, és olyan durva dolgokat látott, hogy nem is beszél róluk, meg egy éjjel-nappali kisboltban is, ahol kirabolták, és akkor kilépett.

Hol Lorraine-nel volt jóban, hol Phyllel. Phylnek az volt a szokása, hogy kérés nélkül vette kölcsön az ember holmiját – fogta Delphine blúzáját, egy este felvette táncolni, és úgy beleizzadt, hogy hónaljban teljesen szétrohasztotta. Lorraine érettségizett, de nagy hibát követett el, amikor hozzámert ahhoz az agyatlanhoz, és most már bánhatja.

Delphine is férjhez tudott volna menni. Néhány férfi, akivel járt, azóta meggazdagodott, mások eltahósodtak, és van, akiről fogalma sincs. Tetszett neki egy Tommy Kilbride nevű fiú is, csak hát ő katolikus.

– Te biztos nem tudod, mit jelent az egy nőnek.

– Azt jelenti, hogy nem védekezhetsz – mondta Lauren. – Eileen is katolikus volt, de otthagya őket, mert nem értett egyet velük. Eileen, a mamám.

– A mamádnak a jelek szerint nem kellett volna aggódnia.

Lauren nem értette. Aztán úgy gondolta, Delphine biztos arra céloz, hogy ő – Lauren – egyke. Biztos azt hiszi, hogy Harry és Eileen szeretett volna még gyereket őutána is, csak Eileennek nem lehetett több. Már amennyire Lauren tudta, nem erről volt szó.

Azt mondta: – Lehetett volna több gyerekük is, ha akarták volna. Miután én megszülettem.

– Szóval te úgy gondolod, mi? – kérdezte Delphine tréfásan. – Talán nem is lehetett volna. Lehet, hogy téged is örökbe fogadtak.

– Nem. Dehogy. Tudom, hogy nem. – Lauren majdnem elmondta, mi történt, amikor Eileen terhes lett, de aztán visszafogta magát, mert Harry akkora ügyet csinált belőle, hogy maradjon köztük. Babonásan félt megszegni egy ígéretet, bár észrevette, hogy a felnőtteknek gyakran nem okoz gondot, ha megszegik a magukét.

– Ne nézz olyan komolyan – mondta Delphine. A kezébe fogta Lauren arcát, és szerszínű körmeivel megkopogtatta kétfelől. – Csak vicceltem.

A szálloda mosófülkéjében elromlott a szárító, Delphine-nek ki kellett teregetnie a nedves lepedőket és törülközőket, és mivel kint esett, a legjobb helynek a régi bérisháló látszott. Lauren segített a fehér vászonnal megrakott kosarakat a kicsi, kavicsos udvaron át a szálló mögé cipelni, az üres épületbe. Az istállót lebetonozták, de így is felszivárgott alóla a talajból valami szag, bár lehet, hogy a terméskő falakból jött. Nedves agyag, lóbőr, némi lóhúgy és cserzett bőr szaga. Az üres hodályban nem volt más, csak a szárítókötél meg néhány törött szék és íróasztal. A lépteik visszhangoztak.

– Kiáltsd el a nevedet – mondta Delphine.
 Lauren elkiáltotta magát: – Del-phí-ín.
 – A *te* nevedet. Mit hülyéskedsz?
 – A tiéd jobban visszhangzik – mondta Lauren, és újra elkiáltotta magát: – Del-phí-ín.
 – Nem szeretem a nevedet – mondta Delphine. – Senki nem szereti a maga nevét.
 – Én *nem* nem-szeretem az enyémet.
 – A Lauren az szép. Szép név. Szép nevet választottak neked.
 Delphine eltűnt egy lepedő mögött, amit épp felcsipeszelt a kötélre. Lauren ment utána, és füttyült.
 – Itt igazán az ének hangzik jól – mondta Delphine. – Énekelj el a kedvenc dalodat.
 Laurennek nem jutott eszébe semmilyen kedvenc dal. Delphine ettől egészen elképedt, ahogy az is elképesztette, hogy Lauren nem ismer egyetlen viccet sem.
 – Nekem egy csomó van – mondta. És már kezdte is.
 – *Hold Folyó, mérföld széles...*
 Ezt a dalt néha Harry is szokta énekelni, de mindig gúnyolódott rajta vagy önmagán. Delphine egészen máshogy énekelte. Lauren úgy érezte, Delphine hangjának nyugodt bánata magához húzza a hullámzó fehér lepedők közé. Sőt mintha a lepedők is feloldódtak volna körülötte – nem: körülötte és Delphine körül –, és valami fájó, édes érzést hagynának maguk után. Delphine éneke olyan volt, mint egy ölelés, kitárt karok, amelyekbe bele kell rohanni. Ugyanakkor a szabadjára engedett érzelemtől Lauren gyomra megremegett, tompán émelyegni kezdett.

*A kanyarban várna rám
 Áfonyás cimborám...*

Lauren azzal szakította meg, hogy egy ülés nélküli székkal karistolni kezdte a padlót.

– Valamit meg akartam kérdezni – mondta Lauren határozottan Harrynek és Eileennek a vacsoránál. – Lehet, hogy engem valahogy örökbe fogadtatok?
 – Ezt meg honnan veszed? – kérdezte Eileen.
 Harry abbahagyta az evést, a szemöldökét figyelmeztetően Laurenre emelte, aztán tréfálni kezdett. – Szerinted ha örökbe akartunk volna fogadni egy gyereket – mondta –, éppen ilyet választottunk volna, aki ennyit kíváncsiskodik?
 Eileen fölállt, és a szoknyája cipzárját kezdte húzgálni. A szoknya leesett, Eileen legyűrte a harisnyáját és a bugyiját.
 – Nézz ide – mondta. – Ebből látnod kell.
 A hasa, bár felöltözve laposnak tűnt, így egy kissé telt volt és petyhüdt. A felületén, ahol egy kicsit még látszott a bikinivonal fölött a nap színe, holtfehér sávok futottak végig, amelyek megvillantak a konyhai lámpa fényében. Lauren korábban is látta ezeket, de semmit nem gondolt róluk – Eileen sajátos testéhez tartoztak, akárcsak a kulcsontja fölött a kettős anyajegy.
 – Ez a bőr feszülésétől van – mondta Eileen. – Itt hordtalak magam előtt. – A kezét képtelenül messze eltartotta a teste elé. – Most már elhiszed?
 Harry Eileennek döntötte a fejét, orrával belefűrt a pucér hasába. Aztán elhúzódott, és Laurenhez fordult.
 – Ha esetleg az érdekelne, hogy miért nem lett több gyerekünk, a válasz az, hogy te vagy az egyetlen gyerek, akire szükségünk van. Értelmes és csinos vagy, és van humorérzéked. Mi a garancia, hogy még egyszer ilyen jól sikerülne? És nem is vagyunk az a

bizonyos átlagos család. Szeretünk költözködni. Kipróbálni mindenfélét, rugalmasan élni. Van egy gyerekünk, aki tökéletes, és tud alkalmazkodni. Mi értelme volna tovább feszegetni a szerencsét?

Az arca most, hogy Eileen nem látta, jóval komolyabb kifejezést sugárzott Laurenre, mint a szavai. Folyamatos figyelmeztetést, amelyben keveredett a csalódottság és a meglepetés.

Ha nincs ott Eileen, Lauren biztosan kérdőre vonta volna Harryt. Mi van, ha mindkét babát elvesztették, nem csak az egyiket? Mi van, ha ő maga sosem volt Eileen testében, és nem is tehet azokról a csíkokról a hasán? Honnan tudja, hogy őt nem valaki más helyett szerezték-e be? Ha egy nagy titok van, amiről nem tudott, miért ne lenne több is?

Ez a gondolat nyugtalanította ugyan, de volt valami távoli varázsa is.

Amikor Lauren legközelebb az iskolából jövet benyitott a szálló csarnokába, köhögött. – Gyere fel velem – mondta Delphine. – Van nekem erre valami jó szerem.

Épp mikor kitette a *Kérjük, csöngessen* táblát, akkor lépett a kávézóból az előcsarnokba Mr. Palagian. Az egyik lábán cipő volt, a másikon papucs, amelyet felhasított, hogy beférjen a bekötözött lába. A nagylábujja tájékán alvadt vérfolt látszott.

Lauren azt hitte, Delphine elteszi a táblát, amikor meglátja Mr. Palagiant, de nem tette el. Csak annyit mondott: – Ki kéne azt a kötést cserélnie, ha ráér.

Mr. Palagian bólintott, de nem nézett rá.

– Hamarosan visszajövök – mondta Delphine.

A szobája a harmadik emeleten volt, az eresz alatt. Lauren, miközben köhögve fölfelé kaptatott, megkérdezte: – Mi történt a lábával?

– Kinek a lábával? – kérdezte Delphine. – Ja? Gondolom, rálépett valaki. Mondjuk túsarkú cipőben?

Delphine szobájának a mennyezete a manzárdablak két oldalán erősen lejtett. Egyetlen ágy volt benne, egy mosdó, egy szék, egy íróasztal. A széken villanyrezsó állt, rajta vízforraló. Az íróasztalon tömött sorban kozmetikumok, fésűk, pirulák, egy teafilteres meg egy instant forró csokiporos doboz. Az ágyat rozsdavörös-fehér csíkos kreppanyag borította, akárcsak a vendégszobákban.

– Nem valami elégans, ugye? – kérdezte Delphine. – Nem sokat vagyok itt. – A csapnál megtöltötte a forralót, bedugta a rezsót, aztán felrántotta az ágytakarót, hogy ki vegyen egy pokrócot. – Vedd le azt a dzsekit – mondta. – Ebbe bugyoláld be magad jó melegen. – Megtapogatta a radiátort. – Már este van, mire feljut ide valami meleg.

Lauren úgy tett, ahogy mondták neki. A felső fiókból előkerült két csésze és két kanál, Delphine a dobozból kimérte a csokiport. Aztán azt mondta: – Én csak forró vízzel csinálom. Gondolom, te tejjel szoktad. Én a teába se teszek tejet, se semmibe. Ha felhozom ide, megsavanyodik. Nincs hűtőm.

– Vízzel is jó lesz – mondta Lauren, bár még sosem itta így a forró csokit. Hirtelen azt kívánta, bárcsak otthon lehetne jól betakarózva a kanapén, és nézhetné a tévét.

– Na ne álldigálj ott – mondta Delphine enyhén bosszankodó, ideges hangon. – Ül le, helyezd magad kényelembe. Mindjárt felforr.

Lauren leült az ágy szélére. Delphine hirtelen megfordult, megragadta a hóna alatt – amitől újra köhögnie kellett –, és úgy rakta le, hogy a háta a falnak dőlt, és a lába kilógott a padló fölé. A csizmáját is lehúzta, és gyorsan megnyomkodta a talpát, nem vizes-e a zoknijja.

Nem.

– Na. Hát akartam neked adni valamit a köhögésedre. Hol is van a szirupom?

Ugyanabból a felső fiókból előkerült egy fél üveg borostyánszínű folyadék. Delphine kitöltött belőle egy kanállal. – Nyisd ki – mondta. – Nincs is olyan rémes íze.

Lauren lenyelte, aztán megkérdezte: – Ebben viszki van?

Delphine az üvegre sandított, amelyen nem volt felirat.

– Nem látom, hol írják. Te látod? Vagy a mamád meg a papád kiborul, ha adok neked egy kanál viszkit a köhögésedre?

– Néha a papám szokott nekem puncsot csinálni.

– Tényleg?

A víz felforrt, és Delphine kitöltötte a csészékbe. Sietve keverte el, szétnyomkodta a csomókat, még beszélt is hozzájuk.

– Na gyerünk, szarháziak. Gyerünk már. – Mint aki tréfálgozik.

Valahogy baj volt Delphine-nel. Nagyon zavartnak és izgatottnak látszott, talán dühösnek is. És valahogy túl nagy volt, túl pattogós és édeskés ehhez a szobához.

– Tudom, mire gondolsz, ha körül nézel – mondta. – Arra gondolsz: hú, de szegény lehet. Miért nincs több cucca? De én nem gyűjtöm a cuccokat. És erre jó okom van, mivel túl sokszor átéltem, hogy fel kell pakolnom, és gyerünk tovább. Az ember letelepszik, aztán egyszer csak azt veszi észre, hogy történt valami, és már állhat is tovább. Bár pénzem az van. Az emberek meg lennének lepve, ha tudnák, mim van a bankban.

Átnyújtotta Laurennek a csészét, óvatosan letelepedett az ágy végébe, a hátát egy párnával támasztotta meg, harisnyás lábát a kitekart lepedőre tette. Lauren valami különös módon undorodott a nejlonharisnyás lábaktól. A meztelen lábtól nem, sem a zoknistól, sem a cipőstől, sem a nejlonharisnyás-cipős lábtól, kizárólag a nyílt színre kitett nejlonharisnyás lábtól. Ez csak amolyan magánundor volt – olyasmi, mint amit a gomba vagy a tejben ázó müzli láttán érzett.

– Amikor jöttél, épp szomorkodtam – mondta Delphine. – Egy lányra gondoltam, egy régi ismerősömre, arra gondoltam, írnom kéne neki, ha tudnám, merre jár. Joyce-nak hívták. Azon gondolkodtam, mi lett vele azóta az életben.

Delphine súlya alatt besüppedt a matrac, Laurennek erőlködni kellett, hogy ne csússzon felé. Kínosan érezte magát, hogy itt küszködik, nehogy rádőljön erre a testre – ettől különösen udvarias lett.

– És mikor ismerted meg? – kérdezte. – Mikor fiatal voltál?

Delphine felnevetett. – Ja. Mikor fiatal voltam. Ő is fiatal volt, és el kellett jönnie otthonról, és akkor egy sráccal kezdett lógni, és úgy maradt. Tudod, hogy mire gondolok?

Lauren azt mondta: – Terhes lett.

– Igen. Hát csak sodródott tovább, arra gondolt, hátha elmúlik valahogy. Haha. Mint az influenza. A srác, akivel járt, már csinált két gyereket egy másik nőnek, akivel nem voltak összeházasedva, de mégis többé-kevésbé a felesége volt, és akkoriban már épp vissza akart menni hozzá. De mire megtehetette volna, lefogták. És őt is – Joyce-ot is –, mert volt nála anyag, amit a srácnak őrzött. Tamponos dobozokba tette, tudod, hogy néz ki? Tudod, milyen anyagról beszélék?

– Igen – mondta Lauren mindkét kérdésre. – Persze. Kábítószerről.

Delphine gyöngyöző nevetést hallatott, ahogy kortyolta az italát. – Ez mind államtitok, megértetted?

A csokipor nem olvadt el egészen, Lauren viszont nem akarta azzal a kanállal szétnyomkodni, amelyiken még most is érződött az úgynevezett szirup íze.

– Az ő ítéletét aztán felfüggesztették, úgyhogy végül nem volt olyan nagy baj, hogy terhes, mert ezért engedték el. Aztán az lett, hogy kapcsolatba került valami keresztényekkel, akik ismertek egy orvost meg a feleségét, akik segítettek a lányoknak a szülés után, és a gyereket azonnal örökbe adták. Persze nem volt teljesen törvényes a dolog, kerestek a gyerekeken, de mindegy, neki mindenesetre nem kellett szociális munkásokkal vesződni. Úgyhogy megszülte a gyerekét, aztán többet nem is látta.

Lauren egy órát keresett. De sehol nem látott. Delphine órája a hosszú fekete pulóver ujjá alatt volt.

– Úgyhogy kikerült onnan, aztán történt vele egy s más, és nem gondolt többet a gyerekekre. Azt gondolta, úgymint férjhez megy, és lesz még pár gyereke. Hát, aztán nem úgy alakult. Nem mintha nagyon bánta volna azok után, hogy milyen emberektől nem jött össze. Még néhány műtétje is volt, úgyhogy nem lehetett. Tudod, milyen műtétről beszélünk?

– Abortuszról – mondta Lauren. – Hány óra?

– Te aztán tájékozott gyerek vagy – mondta Delphine. – Ja, igen. Abortusz. – Felhúzza a pulóver ujját, és az órájára nézett. – Még öt sincs. Na, csak azt akartam mondani, hogy akkor eszébe jutott az a kislány, és eltűnődött, mi lett vele, ezért nyomozni kezdett, hogy kiderítse. És úgy alakult, hogy szerencséje volt, és megtalálta azokat az embereket. A keresztényeket. Egy kicsit undoknak kellett velük lennie, de valamit megtudott tőlük. Megtudta annak a házaspárnak a nevét, akik elvitték a kislányt.

Lauren felhúzódkodott az ágyról. Majdnem megbotlott a pokrócban, de letette a csészét az asztalra.

– Mennem kell – mondta. Kinézett a kis ablakon. – Havazik.

– Tényleg? És még mi újság? Nem akarod hallani, mi lett a vége?

Lauren már a csizmáját húzta, próbálta közönyösen csinálni, nehogy Delphine észrevegyen valamit.

– A férfi valami újságnál dolgozott állítólag, úgyhogy először ő is odament, és azt mondták, már nincs ott, de azt is megmondták, hogy hová ment. Azt nem tudta, milyen nevet adtak a gyerekének, de aztán ezt is ki tudta deríteni. Sosem tudja az ember, mi mindent ki nem derít, ha nem próbálja meg. El akarsz tőlem szökni?

– Mennem kell. Fáj a gyomrom. Meg vagyok fázva.

Lauren megrántotta a dzsekijét, amit Delphine arra a magas kampóra akasztott az ajtó hátára. Nem sikerült azonnal leszednie, erre könnybe lábadt a szeme.

– Nem is ismerem ezt a Joyce nevű nőt – mondta elkeseredetten.

Delphine a földre billentette a lábát, lassan fölkel az ágyról, és az asztalra tette a csészéjét.

– Ha fáj a gyomrod, le kéne feküdnöd. Biztos túl gyorsan hajtottad fel.

– Csak a dzsekimet akarom leszedni.

Delphine leakasztotta a dzsekit, de magasra tartotta. Mikor Lauren megragadta, nem engedte el.

– Mi van? – kérdezte. – Csak nem sírsz? Nem gondoltam, hogy ilyen bőgőmasina vagy. Jól van. Jól van. Tessék. Csak vicceltem.

Lauren belebújt a kabát ujjába, de tudta, hogy a cipzárt nem tudja behúzni. Zsebre tette a kezét.

– Jól vagy? – kérdezte Delphine. – Most már jól vagy? És még a barátom vagy?

– Köszönöm a forró csokit.

– Ne siess nagyon, a gyomrodnak le kell ülepednie.

Delphine odahajolt fölé. Lauren hátrált, félt, hogy a végén az az ősz haj, az a selymesen szálló, függönyszerű haj még a szájába megy.

Ha az ember olyan öreg, hogy megöszül a haja, akkor ne növecsse meg.

– Tudom, hogy tudsz titkot tartani, tudom, hogy a találkozásainkat meg amit beszélünk meg mindent titokban tartasz. Később majd megérted. Fantasztikus kis lány vagy. Na.

Megcsókolta Lauren fejét.

– Te csak ne aggódj semmiért – mondta.

Nagy pelyhekben hullott a hó, a járdán puha réteget hagyott, fekete nyomokká olvadt, ahol jártak rajta, aztán újra betemetődött. Az autók óvatosan haladtak, tompa, sárga fénnel világítottak. Lauren időről időre hátranézett, nem követi-e valaki. Nem látott nagyon jól a sűrűsödő havazásban és a fogyó fényben, de úgy érezte, nem.

A gyomrában egyszerre érzett gombócot és ürességet. Úgy tűnt, az egész elmúlik, ha valami rendes ételt eszik, így hát amikor hazaért, egyenesen a konyhaszekrényhez lépett, és kiszórt magának egy adagot a megszokott reggeli müzlijéből. Juharszirup már nem maradt, de talált kukoricaszirupot. Ott állt a hideg konyhában, még a csizmáját és a dzsekijét sem vette le, evett, közben kinézett a frissen kiféheredett udvarra. A hó megmutatja a dolgokat, még így is, hogy ég a konyhában a villany. Látta a tükörképét a havas táj és a hósapkás sziklák meg a fehér teher alatt máris lekonyuló örökzöldek háttérében.

De alig vette a szájába az utolsó kanál müzlit, amikor ki kellett rohannia a vécébe, hogy az egészséget kihányja – az alig változott pelyheket, a nyálkás szirupot, a halvány csokoládészínű, fényes csíkokat.

Mikor a szülei hazaértek, már a kanapén feküdt, még mindig csizmában és dzsekiben, és a tévét nézte.

Eileen lehűzgálta róla a téli holmikat, hozott egy takarót, megmérte a lázát – nem volt –, aztán megtapogatta a gyomrát, hogy nem kemény-e, mondta, húzza a jobb térdét a melléig, hogy nem nyilall-e fájdalom a jobb oldalába. Eileen mindig vakbélgyulladásból tartott, mert egyszer elment egy bulira – egy napokig tartó bulira –, és ott egy lány meghalt perforált vakbélgyulladásban, mert olyan részeg volt mindenki, hogy nem vették észre, milyen komoly baja van. Aztán mikor eldöntötte, hogy Lauren vakbélnek nincs köze a dologhoz, kiment vacsorázni, és Harry maradt Lauren mellett.

– Azt hiszem, iskolázod van – mondta. – Nekem is volt valaha. Csak amikor én gyerek voltam, még nem találták fel a kúrát. Tudod, mi az? Ágyban heverni és tévézni.

Lauren másnap reggel azt mondta, még mindig rosszul érzi magát, bár ez már nem volt igaz. Nem kért reggelit, de ahogy Harry és Eileen kitette a lábát a házból, fogott egy jókora fahéjas kuglófot, és melegítés nélkül megette, miközben a tévét nézte. Ragacsos ujjait beletörölte a takaróba, és megpróbálta elképzelni a jövőt. Itt akarta tölteni, a házban, a kanapén, bár ha nem tud valami valódi betegséget produkálni, nem valószínű, hogy erre módja lesz.

A tévében véget ért a híradó, és elkezdődött az egyik nappali sorozat. Lauren tavasszal, amikor hörghurutja volt, megismerte ezt a világot, de azóta teljesen meg is feledkezett róla. Hiába pártolt el tőle, nem sok minden változott. Többnyire ugyanazok

a szereplők tértek vissza – persze új helyzetekben –, és ugyanúgy is viselkedtek (nemen, könyörtelenül, szexisen, szomorúan), és ugyanazzal a távolba révedő tekintettel és ugyanazokkal a félbehagyott mondatokkal utaltak mindenféle szerencsétlenségre és titokra. Lauren egy darabig élvezettel figyelte őket, aztán eszébe jutott valami, és nyugtalanítani kezdte. Ezekben a történetekben a gyerekekről és a felnőttekről is gyakran kiderült, hogy teljesen más családba tartoznak, mint amit egész életükben a magukénak tekintettek. Derült égből mindenféle idegen bukkant fel, néha örültek és veszélyesek, és katasztrófális követelésekkel és érzelmeikkel gyökerestül felforgatták mások életét.

Lauren ezt régebben vonzó lehetőségnek találta volna, de most már nem.

Harry és Eileen soha nem zárta az ajtókat. Képzelték csak el, mondogatta Harry, olyan helyen élünk, ahol az ember elmegy hazulról, és be sem zárja az ajtót. Lauren fölkel, és elől is, hátul is bezárta. Aztán minden ablakon behúzta a függönyt. Odakint nem havazott, de nem is olvadt. A friss hónap szürke árnyalata lett, mintha az éjszaka megöregedett volna.

Az utcai ajtón sehogy nem lehetett eltakarni a kisablakokat. Három is volt belőlük, könnycsepp alakúak, átlósan. Eileen utálta őket. A tapétát rögtön letépte, az olcsó ház falait szokatlan színűre festette – rigótojáskékre, áfonyaszínűre, citromsárgára –, felszedte az ocsmány szőnyeget, felcsiszolta a padlót, de ezekkel a takaros kis ablakokkal nem tudott mit kezdeni.

Harry azt mondta, nem is olyan vészesek, és mindenkinek jut egy, még hozzá megfelelő magasságban, hogy mindhárman kinézhessenek. Elnevezte őket Medvepapának, Medvemamának és Medvegyereknek.

Mikor a sorozat véget ért, és egy férfi meg egy nő a szobanövényekről kezdett beszélgetni, Lauren könnyű álomba merült, nem is igen tudta, hogy alszik. Akkor jött rá, hogy aludt, amikor arra ébredt, hogy álmában valami állat, egy téli szürke bundás menyét vagy egy girhes róka – nem tudta, melyik – fényes nappal benézett a házba a kertből. Álmában valaki elmondta neki, hogy az állat veszett, mert nem fél az embertől, sem a háztól, ahol laknak.

Megcsörrent a telefon. Lauren a fejére húzta a takarót, hogy ne is hallja. Biztos volt benne, hogy Delphine az. Delphine akarja tudni, hogy van, miért bujkál, mit gondol arról a történetről, amit elmesélt neki, és mikor néz be megint a szállóba.

Valójában Eileen volt, meg akarta tudni, hogy van Lauren, és hogy van a vakbele. Eileen tízszer-tizenötyszer hagyta kicsöngeni a telefont, aztán kabát nélkül kirohant a szerkesztőségéből, és hazahajtott. Mikor látta, hogy zárva az ajtó, ököllel kezdte verni, és a kilincsgombot rángatta. Odanyomta az arcát a Medvemama ablakhoz, és Lauren nevét kiabálta. Hallotta a tévét. Körberohant a hátsó ajtóhoz, újra dörömbölt és kiáltozott.

Lauren persze az egészet hallotta a fejére húzott takaró alatt, de beletelt némi idő, mire felfogta, hogy Eileen az, nem Delphine. Mikor rájött, kilopózott a konyhába, magával húzva a takarót, és félig még mindig azt hitte, hogy a hang csak félre akarja vezetni.

– Jézusom, mi bajod van? – kérdezte Eileen, és átölelte. – Miért volt bezárva az ajtó, miért nem vetted föl a telefont, miféle játék ez?

Lauren nagyjából tizenöt percig bírta, miközben Eileen hol ölegette, hol kiabált vele. Aztán összeomlott, és mindent elmesélt. Nagy megkönnyebbülés volt, de már ahogy ott remegett és sírt, akkor is érezte, hogy valami nagyon személyes és bonyolult dol-

got ad el a biztonságért és a kényelemért. A teljes igazságot nem lehetett elmondani, mert ő maga sem látta át. Nem tudta elmagyarázni, hogy mit akart – és végül már egyáltalán nem is akarta.

Eileen felhívta Harryt, és közölte vele, hogy haza kell jönnie. Méghozzá gyalog, mert ő nem tud érte menni, nem hagyhatja egyedül Laurent.

Mikor ki akarta nyitni az utcai ajtót, talált egy borítékot, amit a levélnyíláson dobtak be, de nem volt rajta bélyeg, és nem is írtak rá mást, csak azt, hogy LAUREN.

– Hallottad, amikor ez beesett a nyíláson? – kérdezte. – Hallottál valakit a tornácon? Hogy a francba történt?

Feltépte a borítékot, és egy aranyláncot húzott ki belőle Lauren nevével.

– Ezt a részt elfelejtettem elmondani – mondta Lauren.

– Levél is van.

– Ne olvasd fel! – kiáltotta Lauren. – *Fel ne olvasd! Nem akarom hallani!*

– Ne hülyéskedj. Nem harap. Csak azt írja, hogy betelefonált az iskolába, és nem voltál bent, ezért arra gondolt, biztos beteg vagy, és itt egy ajándék, hogy felvidítson. Azt mondja, amúgy is neked vette, nem vesztette el senki. Ez meg mit jelent? Születésnap ajándék lett volna, márciusban, amikor tizenegy éves leszel, de már most oda akarja adni. Honnan vette, hogy márciusban van a születésnapod? Mikor a te születésnapod júniusban van.

– Tudom – mondta Lauren azon a kimerült, gyerekes, durcás hangon, amelybe visszazökkent.

– Látod? – kérdezte Eileen. – Mindent összekavar. Tiszta örült.

– A neveteket azért tudta. Tudta, hogy hol talál meg. Honnan tudná, ha nem fogadtatok örökbe?

– Nem tudom, honnan a francból tudta, de téved. Az egészét összekavarta. Figyelj. Elővesszük a születési anyakönyvi kivonatodat. Torontóban születted, a Wellesley Kórházban. Elviszlek oda, megmutatom a kórtermet is... – Eileen a levélre nézett, és összegyűrte az öklében.

– Az a kurva. Betelefonál az iskolába – mondta. – Idejön a házukhoz. Az örült kurva.

– Tedd el azt az izét – mondta Lauren a láncra. – Tedd el! Vidd innét! Azonnal!

Harry nem volt olyan dühös, mint Eileen.

– Teljesen normálisnak látszott, ahányszor beszéltem vele – mondta. – Nekem soha nem mondott semmi ilyesmit.

– Hát nem is – mondta Eileen. – Laurenre akart rászállni. El kell menned, és beszélned kell vele. Vagy én megyek. Komolyan. Még ma.

Harry azt mondta, elmegy. – Majd én beszélek vele – mondta. – Az biztos. Nem lesz több gond veled. Ez gyalázat.

Eileen korai ebédet készített. Hamburgert majonézzal és mustárral, ahogy Harry és Lauren is szereti. Lauren már megette a magáét, mire felfogta, hogy talán hiba volt ilyen étvágyat mutatnia.

– Jobban vagy? – kérdezte Harry. – Már ma délután mész iskolába?

– Még mindig meg vagyok fázva.

Eileen azt mondta: – Nem. Nem megy iskolába. És én is itthon maradok veled.

– Nem teljesen értem, hogy erre mi szükség van – mondta Harry.

– És ezt is add oda annak a nőnek – mondta Eileen, és a borítékot Harry zsebébe gyűrte. – Nem érdekes, ne is nézd meg, csak a hülye ajándéka. És mondd meg neki, hogy ilyet soha többé ne csináljon, különben bajba kerül. Ilyet soha többé. Soha többé.

Laurennek nem kellett már visszamennie az iskolába, ebben a városban nem. Eileen délután felhívta Harry nővérét – akivel Harry nem állt szóba, mert a férje kritizálta az életstílusát, mármint Harryét –, és arról az iskoláról beszélgettek, ahová a nővére járt, egy torontói magánlányiskoláról. További hívások következtek, kaptak egy időpontot is.

– Nem pénz kérdése – mondta Eileen. – Harrynek van elég pénze. Vagy tud szerezni.
– És nem is csak amiatt, hogy ez történt – mondta. – Nem érdemled meg, hogy egy ilyen szaros kisvárosban nőjél föl. Nem érdemled meg, hogy a végén úgy beszélj, mint egy paraszt. Már régóta gondolkozom ezen. Csak várni akartam, amíg egy kicsit idősebb leszel.

Mikor Harry hazajött, azt mondta, hogy természetesen az egész attól függ, mit akar Lauren.

– El akarsz menni otthonról, Lauren? Azt hittem, jól érzed itt magad. Azt hittem, vannak barátaid.

– Barátai? – kérdezte Eileen. – Ez a nő volt. Del-*phine*. Tényleg sikerült a fejébe verned? Felfogta?

– Sikerült – mondta Harry. – És felfogta.

– Visszaadtad neki, amivel meg akarta vesztegetni?

– Ha így akarod nevezni. Vissza.

– Nem lesz több gond? Megértette? Nem lesz több gond?

Harry felcsavarta a rádiót, és vacsora alatt a híreket hallgatták. Eileen egy üveg bort is felnyitott.

– Ez meg mi? – kérdezte Harry enyhén fenyegető hangon. – Ünnepeünk?

Lauren már megtanulta a jeleket, és úgy érezte, tudja, min kell még keresztülmennie, milyen árat kell fizetnie a csodás megmenekülésért – hogy soha nem kell visszamennie az iskolába, se a szálló közelébe, hogy talán még az utcákon se kell végigmennie, ki se kell lépnie a házból ebben a két hétben, ami a karácsonyi szünetig még hátravan.

A bor az egyik lehetséges jel. Néha. Néha meg nem. De amikor Harry előveszi a gines üveget, és tölt magának fél vizespohárral, és semmit nem tesz bele, csak jeget – és hamarosan jeget se –, akkor már eldőlt a dolgok menete. Egy darabig még minden vidám marad, de az a vidámság vág, mint a kés. Harry Laurenhez fog beszélni, aztán Eileen is Laurenhez fog beszélni, és mindketten többet, mint különben szoktak. Időnként egymáshoz is szólnak, szinte normálisan. De a szobában valami nemtörődomség is lesz, amely szavakban egyelőre nem nyilvánul meg. Lauren meg reméli, vagy próbálja remélni – pontosabban, valamikor még próbálta remélni –, hogy valahogy nem hagyják, hogy kitorjjon a veszekedés. És mindig úgy érezte – sőt még most is –, hogy nem ő az egyetlen, aki ebben reménykedik. Ők is reménykednek. Részben. Részben meg möhön várják, ami történni fog. Ezt a mohóságot sosem tudják legyőzni magukban. Még sosem fordult elő, ha egyszer megvolt a szobában ez az érzés, a megváltozott levegő, a megdöbbenő fényesség, amelytől minden forma, minden bútor és tárgy élesebb, ugyanakkor tömörebb lett – sosem fordult elő, hogy ne a legrosszabb következett volna.

Lauren régen soha nem bírta a szobájában maradni, mindig ott kellett lennie, ahol ők, kénytelen volt rájuk vetni magát, tiltakozni, sírni, amíg az egyik vagy a másik fel nem kapta és vissza nem vitte az ágyba, és rá nem szólt: – Jól van, jól van, ne nyaggass minket, tényleg ne nyaggass minket, ez a mi életünk, nekünk most beszélünk kell egymással. „Beszélünk” – ami azt jelentette, hogy föl-alá járnak a házban, valóságos vádbeszédeket tartanak, cáfolatokat sikoltoznak, míg végül el nem kezdenek hamutar-

tókat, üvegeket, tányérokat vágni egymáshoz. Eileen egyszer kirohant, és levetette magát a fűbe, gyökerestül tépdeste a fűcsomókat, Harry meg az ajtóból sziszegte: – Nagyszerű, csináld csak a másort, hadd lássák. – Máskor meg Harry rontott be a fürdőszobába, és azt kiabálta: – Ebből a kínszenvedésből csak egyféleképpen lehet kijutni. – Már mindketten fenyegetőztek gyógyszerrel is, borotvával is.

– Jaj, istenem, ne csináljuk ezt – mondta egyszer Eileen. – Légy szíves, légy szíves, hagyjuk abba. – És Harry magas, nyafogó hangon, kegyetlenül utánozta: – Te csinálod: *te* hagyd abba.

Lauren már rég lemondott róla, hogy kitalálja, mi az oka a veszekedéseknek. Mindig valami más volt (ma a sötétben feküdt, és arra gondolt, biztos az, hogy ő elutazik, hogy Eileen egymaga döntött erről), és mindig ugyanaz: valami, ami csak az övék, amit nem tudnak feladni.

Arról az elképzeléséről is lemondott, hogy mindkettőjüknek van valami érzékeny pontja – hogy Harry azért tréfálkozik állandóan, mert szomorú, és Eileen azért olyan energikus és elutasító, mert Harryben van valami, ami kirekeszti őt –, és ha ő, Lauren, el tudná őket magyarázni egymásnak, akkor minden jobbra fordulna.

Másnapra majd elcsöndesednek, összetörnek, szégyenkeznek, és furcsán fel is villanyozódnak. – Az embereknek szükségük van erre, nem jó, ha elfojtjuk az érzéseinket – magyarázta egyszer Eileen Laurennek. – Még egy elmélet is van erről, hogy az elfojtott érzések rákot okoznak.

Harry a veszekedéseket csak kiabálásként emlegette. – Ne haragudj, hogy kiabáltunk – szokta mondani. – Eileen nagyon heves asszony. Csak annyit mondhatok, szívem – jaj, istenem, csak annyit mondhatok: ezek a dolgok előfordulnak.

Aznap este azonban Lauren hamarabb elaludt, mint hogy igazán elkezdtek volna kárt tenni egymásban. Még mielőtt biztos lehetett volna, hogy elkezdik. A gines üveg még meg sem jelent, amikor ő már lefeküdt.

Harry ébresztette föl.

– Ne haragudj – mondta. – Sajnálom, drágám. Fel tudnál kelni, és le tudnál jönni a földszintre?

– Már reggel van?

– Nem. Késő éjjel van. Eileen meg én beszélni akarunk veled. Van valami, amiről beszélünk kell veled. Nagyjából arról, amit már úgyis tudsz. Na gyere. Kéred a papucsodat?

– Utálom a papucsot – emlékeztette Lauren. Elindult Harry előtt a lépcsőn. Harry még fel volt öltözve, Eileen is fel volt öltözve, a hallban vártak. – Van itt még valaki, akit ismersz – mondta Eileen.

Delphine volt az. Delphine ült a kanapén, a szokásos fekete nadrágja és pulóvere fölött sárga viselt. Lauren még sosem látta utcai ruhában. Delphine arca beesett, a bőre táskás volt, az egész teste valami szörnyű vereséget szenvedett.

– Nem mehetnék a konyhába? – kérdezte Lauren. Nem tudta, miért, de a konyha biztonságosabbnak látszott. Valahogy nem olyan különleges hely, és ott van az asztal is, amibe meg lehet kapaszkodni, ha mindannyian körülülnek.

– Ha Lauren a konyhába akar menni, akkor a konyhába megyünk – mondta Harry.

– Lauren – kezdte, miután leültek. – Már elmondtam, hogy meséltem neked a kisbabáról. Arról a babáról, aki előtted volt nekünk, és hogy mi történt vele.

Megvárta, amíg Lauren azt mondja: – Igen.

– Én is mondhatok valamit? – kérdezte Eileen. – Mondhatok valamit Laurennek?

Harry azt mondta: – Persze, természetesen.

– Harry hallani sem akart egy újabb gyerekről – mondta Eileen, és az asztal lapja alatt összekulcsolódott kezére nézett. – Hallani sem akart róla, hogy káosz legyen itt-hon. Neki ott volt az írása. Mindenfélét el akart érni, úgyhogy nem élhetett káoszban. Azt akarta, hogy vetessem el a gyereket, és én azt mondtam, jó, aztán azt mondtam, nem, aztán azt mondtam, jó, de nem tudtam megtenni, és veszekedtünk, és én fogtam a babát, beültem a kocsiba, egy barátnőmhöz akartam menni. Nem hajtottam gyorsan, és egyáltalán nem voltam részeg. Csak a világítás volt rossz az úton, és az idő volt pocskék.

– Meg nem volt bekötve a mózeskosár – mondta Harry.

– De az most már mindegy – tette hozzá. – Én nem ragaszkodtam az abortuszhoz. Talán szóba hoztam, hogy vetesd el, de nem tudtalak volna rákényszeríteni. Erről nem beszéltem Laurennek, mert csak felkavarta volna. Biztos, hogy felkavaró.

– Igen, de igaz – mondta Eileen. – Lauren el tudja viselni, tudja, hogy ez nem olyan, mintha *őröla* lett volna szó.

Laurent magát is meglepte a hangja, amikor megszólalt.

– Rólam volt szó – mondta. – Ki másról lett volna, ha nem rólam?

– Igen, de nem én akartam megcsinálni – mondta Eileen.

– *Nem* megcsinálni sem akartad igazán – mondta Harry.

– Elég – mondta Lauren.

– Épp azt fogadtuk meg, hogy ezt nem csináljuk – mondta Harry. – Nem azt ígértük, hogy ezt nem csináljuk? És Delphine-től is elnézést kell kérnünk.

Delphine az egész beszélgetés alatt nem nézett föl senkire. A székét sem húzta oda az asztalhoz. Mintha meg sem hallotta volna, hogy Harry kimondja a nevét. Nem csak a vereségtől nem beszélt. Ott volt még a konokság súlya, sőt az undor is, amit Harry és Eileen nem vett észre.

– Délután találkoztam Delphine-nel, Lauren. Beszéltem neki a babáról. Az ő gyereke volt. Neked nem mondtam el, hogy a babát örökbe fogadtuk, mert attól még rosszabbnak látszott volna minden – nem mondtam el sem azt, hogy azt a babát örökbe fogadtuk, sem azt, ahogyan utána elcsesztük. Öt évig próbálkoztunk, azt hittük, sosem esünk teherbe, ezért döntöttünk az örökbefogadás mellett. Eredetileg viszont Delphine volt az édesanyja. Laurennek neveztük, aztán téged is Laurennek neveztünk: talán mert ez a kedvenc nevünk, és megadta azt az érzést, hogy még újrakezdhetjük. Delphine meg kíváncsi lett a gyereke sorsára, kiderítette, hogy mi hoztuk el, és természetesen abba a tévedésbe esett, hogy azt hitte, te vagy az. Idejött, hogy megkeressen. Az egész nagyon szomorú. Mikor közöltem vele az igazságot, érthető módon bizonyítékot akart, ezért idehívtam ma estére, hogy megmutassam a papírokat. Eszébe sem jutott elrabolni, semmi ilyesmi, csak össze akart barátkozni veled. Magányos volt és zavart.

Delphine lerántotta a dzsekije cipzárját, mintha levegőhöz akarna jutni.

– És elmondtam neki, hogy még mindig... hogy nem jutottunk el odáig, vagy valahogy sosem volt rá alkalmas az időpont... – A kartondoboz felé intett, amely a konyhapulton várt. – Úgyhogy ezt is megmutattam neki.

– Úgyhogy ma este, amúgy családirag... – mondta –, ma este, miután mindent napvilágra tártunk, elmegyünk együtt, és megteesszük. És megszabadulunk ettől az egész... gyötrelemtől és szégyentől. Delphine meg Eileen meg én, és azt akarjuk, hogy te is gyere velünk: rendben van? Jól vagy?

– Már aludtam. Meg vagyok fázva – mondta Lauren.

– Csak csináld, amit Harry mond – szólta Eileen.

Delphine még mindig nem nézett föl. Harry felvette a pultról a dobozt, és átnyújtotta neki. – Ezt talán neked kellene hoznod – mondta. – Jól vagy?

– Mindenki jól van – mondta Eileen. – Menjünk már.

Delphine csak állt a hóban, kezében a doboz, úgyhogy Eileen megkérdezte: – Kezdem én? – és tisztelettudóan átvette tőle. Kinyitotta, és Harrynek akarta kínálni, de meggondolta magát, és inkább Delphine-nek tartotta oda. Delphine kimarkolt valamit a hamvakból, de nem vette át a dobozt, hogy továbbadja. Eileen is kivett egy marékka, aztán a dobozt Harry kezébe nyomta. Miután ő is belemarkolt, Laurennek akarta átadni, de Eileen rászólt: – Nem. Neki nem muszáj.

Lauren már zsebre tette mindkét kezét.

Nem fúj a szél, a hamvak oda hullottak, ahova Harry, Eileen és Delphine szórta őket, a hóba.

Eileen olyan hangon szólalt meg, mintha fájna a toroka. – Miatyánk, ki vagy a menyekben...

Harry tiszta hangon mondta: – Ez itt Lauren, a mi első gyerekünk, akit mindannyian szeretünk... mondjuk el együtt. – Delphine-re nézett, aztán Eileenre, aztán együtt mondani kezdték: – Ez itt Lauren – Delphine hangja nagyon halk volt, szinte motyogott, Eileené tele erőltetett őszinteséggel, Harryé meg zengő, uralkodó, mély és súlyos.

– Búcsúzunk most tőle, és átadjuk a hónak...

Végül Eileen sietve elhadarta: – Bocsásd meg a mi bűneinket. A mi vétkeinket. Bocsásd meg a mi vétkeinket.

A hazafelé vezető úton Delphine hátraült Lauren mellé. Harry kitérte előtte az ajtót, hogy odaüljön az első ülésre, de ő elbukdácsolt mellette, hátra. Most, hogy már nem volt a doboz hordozója, lemondott a fontosabb helyről. Benyúlt a sídsekije zsebébe papír zsebkendőért, és közben kirántott belőle valamit, ami leesett a kocsijára. Akaratlanul is felmordult, tapogatózva lenyúlt, hogy megkeresse, de Lauren gyorsabb volt nála. Egy fülbevalót talált, amelyet gyakran látott Delphine-en – vällig érő, szivárványszínű gyöngyökből font fülbevaló, amely kiragyogott a hajából. Ma este is biztosan rajta volt, de aztán jobbnak látta zsebre tenni. És a fülbevaló tapintásától, ahogy a hideg, fényes gyöngyök átsiklottak az ujjai közt, Lauren hirtelen arra vágyott, hogy tűnjön el egy csomó minden, hogy Delphine újra az az ember legyen, aki kezdetben volt, olyan bátor és mulatságos, mint amikor a szálló pultjánál ült.

Delphine egy szót se szólt. Úgy vette át a fülbevalót, hogy az ujjuk sem ért össze. De ma este először egymás szemébe néztek, Lauren meg ő. Delphine szeme kicsit kitégult, és egy pillanatra felvillant benne valami ismerős kifejezés, valami gunyorosság, cinkosság. Vállat vont, és a fülbevalót visszasüllyesztette a zsebébe. Ennyi volt: ettől kezdve csak Harry tarkóját nézte.

Harry lassított, hogy a szálló előtt kitegye, és hátraszólt: – Jó volna, ha egyszer eljönnél hozzánk vacsorára, egyik este, amikor nem dolgozol.

– Többé-kevésbé mindig dolgozom – felelte Delphine. Kiszállt a kocsiból. – Viszlát – mondta, de csak úgy maga elé, aztán a latyakos járdán a szálló felé baktatott.

Hazafelé Eileen megjegyezte: – Tudtam, hogy nem lesz kedve hozzá.

– Igen – felelte Harry. – De talán jólesett neki, hogy megkérdeztük.

– Fűtül ránk. Csak Lauren érdekelte, amíg azt hitte, hogy az övé. Most már ő sem érdekli.

– Hát minket érdekel – mondta Harry emelt hangon. – Mert ő a miénk.

– Szeretünk, Lauren – tette hozzá. – Csak újra el akartam mondani.

Az övé. A miénk.

Valami szurkálta Lauren csupasz bokáját. Odanyúlt, és kiderült, hogy a pizsamanadrágja telement bogánccsal, egész bogáncsfürdővel.

– Tiszta bogáncs lettem a hó alatt. Tele vagyok bogánccsal.

– Majd leszedelem, ha hazaértünk – mondta Eileen. – Most nem tudok vele mit csinálni.

Lauren dühösen tépkedni kezdte a bogánccsal a pizsamájáról. És ahogy onnan leszedezte, észrevette, hogy most már az ujjához tapad. Megpróbálta a másik kezével leszedezni, erre egy pillanat alatt minden ujjja telement vele. Annyira rosszul lett ettől a bogánccsal, hogy legszívesebben a földhöz csapkodta volna a kezét, és hangosan felordított volna, de tudta, nem tehet mást, mint hogy ül és vár.

Rába György

HOMMAGE

Tiszteltem minthogy mindig benne volt
lelkemben csontjaimban izmaimban
többletsúlyú évek alatt s utánuk
süvegelnem őt életfogytomiglan
pedig tapasztalhattam olykor-olykor
hibázik hiszen esendő csak ember
s eszembe járt nem lehetek különb
nincsen jogom ránézni görbe szemmel
csüggttem rajta mert mondataiban
föl-fölizzó avartüzek lobogtak
forradalmak s jussként sírmécsesek
órlángul éltető zsarátnokoknak
s elmetornája útvesztőiben
a szófűző ezernyi lelemények
a balszerencsésnek az eszmetársnak
hajlékot ágyaztak meg menedéket
még zöld lényemben a próbálkozót
értette becsülte s határkísértő
tettemért a fölbujtó ifjúságot
okolva védelmébe vett az ősz fő
kérdem hány apja van egy férfinak
fogyatkozóban már a példa mára
ha most deres fejére gondolok
elfátyolozza szememet a hála